

ΩΔΗ ΣΤΗ ΜΥΡΤΟΥΛΑ (*)

Τοῦ Ψυχάρη, τοῦ δημιουργοῦ τῆς

Στοῦ Βόσπορου τὸ θεῖο πριγγηπόνησο
 πὺν εἶναι τῆς ἴδιας Φύσης ἢ κιθάρα,
 σὰν ἓνα θρησκο λούλουδο ξεφύτρωσες,
 σὰν ἦχος ὀρφικὸς καὶ σὰ λαχτάρα.

Στὸ ἔρημικόν, παράμερο περβόλι σου
 ἔζησες μόνη κι ὀρφανὴ παιδούλα,
 ὡς πὺν τὴν ὁμορφιά σου ὁ ἔρωτογέννητος
 ξάνοιξε καὶ λιμπίστηκε, Μυρτούλα.

Μὰ εἶτανε θυμιατήρι Ἐσὲ ἢ καρδούλα σου
 κ' εἶταν τὸ στήθος σου ἓνα εἰκονοστάσι,
 πὺν τῆς ἀγάπης τὴ φωτιά καρτέραγε
 σὰν τὸ λιβάνι νὰ καεῖ καὶ νὰ εὐωδιάσει.

Καὶ κἀηκες ἀπὸ τὴ φλόγα τοῦ Ἐρωτα
 καὶ στῆς Ἀγάπης τὸ βωμό, Μυρτούλα·
 κ' ἔγινες ἓνας θρύλος καὶ μιὰ πασκαλιά,
 ἔγινες Μοῦσα Ρωμιοπούλα.

Καὶ πέταξες μὲ τὰ φτερά σου τ' αὖλα....
 χάραξες ἓναν κύκλο φωτισμένο,
 καὶ σ' ἔν' ἀπὸ τὰ Ἐφτάνησα σταμάτησες
 πὺν εἶν' ἀπὸ μιὰ ἀδερφή σου δοξασμένο.

Φαντασματένια, ἀγνὴ καὶ μεγαλόβουλη,
 σὰν ἔμπνοή τοῦ Ἰόνιου καὶ σὰν αὖρα,
 ἀπὸ τῆς Μαδουρῆς τὰ ἥρεμα μνήματα
 βγαίνεις, ξεχύνεσαι στὴν Ἀγία-Μαύρα,

τὶς νύχτες μὲ τὸ φῶς τοῦ φεγγαριοῦ
 πὺν ἀκινητοῦν τὰ πάντα μὲς στὴν Πλάση,
 καὶ προσκαλεῖς τὸν ποιητὴ σου ἀπόμερα
 σὲ λόφο μαγικόν, σὲ ἀκροθαλάσσι,

νὰ ρεῖ, τὸ ἀπέθαντό σου κήρυγμα
 ν' ἀκούσει τῆς Ἀγάπης καὶ τὸ Θεῖο;
 Μυρτούλα, πὺν κηρύχνεις ἀναγνώθοντας
 μὲς στὸ ἀνοιχτὸ τῆς Φύσης τὸ βιβλίον.

Ἀγάπη τῆς Ἀγάπης καὶ τῆς Ὁμορφιάς
 κι Ἀγάπη Ἐσὺ τῆς Ρωμιοσύνης,
 στὸ στεῖρο αὐτὸν αἰῶνα, τῶν Ἰδανικῶν
 φύσα τὴν αὖρα καὶ τῆς Καλοσύνης.

ΣΩΤΗΡΗΣ ΣΚΙΠΗΣ

(*) Ἡρώνα τῶν «Ἀνὰ ἀδελφεῶν» τοῦ Ψυχάρη.

ΕΝΑ ΓΡΑΜΜΑ

ΓΙΑ ΤΟ "ΓΥΡΟ ΤΩΝ ΩΡΩΝ,, ΤΟΥ
ΣΩΤΗΡΗ ΣΚΙΠΗ

Ἀθήνα 20 τοῦ Φεβρουαρίου 1912.

Φίλε Σωτήρη

Ἐλαβα τὸν καινούργιο σου τόμο μὲ τὸ «Γύρο τῶν
 Ὁρῶν» κ' ἔρχομαι νὰ σὲ φχαριστήσω. Μὲ κέντησε
 ὁ πειρασμὸς ἀμέσως ἀμέσως, νὰ ξεφυλλίσω τὸ βιβλίον,
 κλέβοντας λίγες ὥρες ἀπὸ τὴν ἀνήσυχη δουλειὰ τοῦ
 γραφείου μου. Κάτι μοῦ εἶχε μείνει στὴ θύμησή
 μου ἀπὸ τὸ διάδομα τῶν κοματιῶν πὺν τυπωθήκανε
 ἐδῶ κ' ἑπτὰ χρόνια στὸν «Ἀκρίτα» σου. Ὅμως
 τώρα ξανάφερα τὸ ἔργο ἀλάκερο μπροστά μου, καὶ μοῦ
 ἔκαμε ξέχωρη ἐντύπωση ἡ φαντασία πὺν τὸ κινεῖ,
 τὸ πλοῦτος τῆς γλώσσας πὺν τὸ ψυχώνει, ἢ λαϊκὴ
 παράδοση πὺν τὸ γιομίζει.

Δρᾶμα γιὰ νὰ συγκινήσῃ καρδιές δὲν εἶναι. Πιὸ
 πολὺ συγκινεῖ τὴ διάθεσή μας τὴν ποιητικὴ. Εἶναι
 ὄνειρο ποιητικόν. Κάτι πὺν φεύγει, πὺν πάει, πὺν δὲ
 στέκεται νὰ τὸ ψάξουμε καὶ νὰ τὸ κοιτάξουμε. Πίσω
 ἀπὸ τὶς εἰκόνες κι ἀπὸ τὶς σκηνές νοιώθουμε μιὰ
 κατάνυξη πὺν μόνον σὰν ἀντικρύζουμε τὴν ἴδια τὴ
 φύση γυμνὴ καὶ πρωτόγονη ἀλιστανόμαστε. Τὴν
 ἑσπερινὴν ὥρα τὴ μυστηριώδη, τῆς νύχτας τὴ γα-
 ληνὴ καὶ μακαρισμένη ἀστροφεγγιά, τῆς χαραυγῆς
 τὶς ἐλπίδες καὶ τὰ χνόφωτα, μᾶς τὰ παρασταίνει
 ὁλοζώντανα μέσα στὸ χρωματισμένον τοῦ φανταστικοῦ
 πέπλο, μὲ τοὺς μύθους καὶ τὶς παράδοσεις πὺν γεν-
 νηθήκανε ἀπὸ τοῦ λαοῦ τὴν ψυχὴ. Κάτι δικό
 σου βάνεις ἀκόμα, χύνεις ἀπὸ τὴ λυρική σου ἀνά-
 δρα μιὰν ὁμορφιὰ στὴ μυθολογία μας, σμίγεις τὸν
 πραγματικὸν κόσμον μὲ τὸν ὀνειρευτόν, κ' ἔτσι μπορού-
 με νὰ ποῦμε δημιουργῆς.

Ὁ μῦθος τοῦ ἔργου ἀπλὸς καὶ λιτὸς καθὼς εἶ-
 ναι, μπορούσε νὰ σταθῇ ἀντικείμενον κ' ἑνὸς μόνου
 τραγουδιοῦ. Δὲ θέλω νὰ πῶ μὲ τοῦτο πὺν ὁ ποιητὴς
 πρέπει «ἐξαρχῆς» νὰ βάλῃ δεσμὰ στὴ μπόρεσή του
 καὶ στὴν τεχνολογία του, ὅμως μοῦ φαίνεται πὺν
 θὰ εἶτανε περσότερον δρᾶμα καὶ λιγώτερον ποίημα,
 ἂν ὁ μῦθος τοῦ εἶχε μιὰ τεχνικὴ ἰσορροπία πὺν τοῦ
 λείπει. Τώρα εἶναι βέβαιον ἓνα πλούσιον τραγούδι, μὰ
 λιγώτερον πολὺ δρᾶμα.

Στὴ σκηνή; ἂν μπορῇ νὰ σταθῇ, ὅπως λὲς σὲ
 κάποια σου σημείωση, εἶναι ζήτημα, μὲ τὸ σημερινόν
 μας κοινόν. Ἐνα τέτοιο σκηνικὸν ποίημα μόνον ἀπὸ ἡ-
 θοποιούς πὺν νὰ μπορούνε νὰ τὸ καταλάβουν κι ἀπὸ
 ἀκροατὲς πὺν νὰ νοιώθουν καὶ νὰ ξέρουνε τί πρέπει